

мислимъ, че по-скоро трѣбва да се скърби, дѣто тоя край тѣй късно настѣпи, и не можемъ да не изповѣдаме тукъ, че по наше схващане всѣки други край, дори и едно пълно тържество на нашата кауза при това правителство, би ималъ по-малко морално, възпитателно значение. Има случаи, дѣто да бъдешъ побѣденъ е голѣма морална печалба за каузата, на която служишъ, и сигурно сръдство за пълно унищожение на противника. Безъ тая „побѣда“ на правителството надъ насъ, то нѣмаше да извърши послѣднитѣ си безразсѣдства, които възмутиха обществената съвѣсть едва ли не повече и отъ самото затваряне на университета. За да се самоунищожатъ и да станатъ незабравимъ и пѣленъ съ значение моментъ въ историята на едно общество, вандализма и мракобѣсничеството трѣбва да надминатъ себе си. И друго, по-важно обстоятелство: ония, които се осмѣлиха да осквернятъ съ войска и полиция храма на българската наука; които се подиграха най-безсѣвѣстно съ сѣдбата, съ научнитѣ занятия, душевното спокойствие, честта и материалнитѣ интереси на 40 души професори и 1300 д. студенти; които имаха безсрамието да искатъ съ цѣната на позора да възвръщатъ на тѣхнитѣ мѣста частъ отъ професоритѣ: — тия „културни диваци“ не биваше да извършатъ нищо, което би могло да изличи тѣхнитѣ вандализми изъ паметта на съврѣмненнитѣ и потомството. Не, тѣ трѣбва да се сгромолясатъ подъ тежестта на това най-голѣмо тѣхно културно прѣстѣпление и изъ тѣхната смъртъ трѣбва да произлѣзе тържеството на нашата кауза, трѣбва да поникне